

Prefață

Charles Dickens a scris *Viața Domnului nostru* pentru propriii săi copii. A așternut-o în scrisul său de mână, pentru ochii lor și numai pentru ai lor, în anii 1846–1849, aproximativ în perioada în care finaliza *David Copperfield*. Motivele care l-au îndemnat să scrie această relatare simplă a vieții lui Isus și să o țină departe de publicul cititor sunt cel mai bine exprimate în propriile sale cuvinte. Cu câteva ore înainte de a fi lovit de atacul care i-a provocat moartea o zi mai târziu, Dickens i-a scris o scrisoare lui John M. Makeham, care îl acuzase de lipsă de reverență într-un pasaj din *Misterul lui Edwin Drood*. Ultimul paragraf al acelei scrisori, poate ultimele cuvinte scrise de Dickens, conținea această declarație:

„Întotdeauna m-am străduit în scrierile mele să exprim venerație pentru viața și învățăturile Mântuitorului nostru, pentru că o simt; și pentru că am rescris acea istorie pentru copiii mei, fiecare dintre ei cunoscând-o din faptul că le-a fost repetată cu mult înainte de a putea citi și aproape de îndată ce au putut vorbi. Dar nu am făcut niciodată o proclamare a acestui lucru de pe acoperișuri.”

O parte a manuscrisului a fost scrisă în Elveția. La 28 iunie 1846, el îi scria din Lausanne lui Mamie Dickens: „Mai am încă de scris vreo jumătate sau aproape jumătate din Noul Testament pentru copii. M-am așternut la lucru și asta am făcut.”

În 1868, când fiul său cel mai mic, Edward, a plecat în Australia pentru a se alătura unui frate mai mare, Charles Dickens i-a scris astfel: „Am pus un Nou Testament printre cărțile tale din același motiv și cu aceleași speranțe care m-au făcut să scriu pentru tine o relatare simplistă a lui atunci când erai doar un copil. Pentru că este cea mai bună carte care a fost sau va fi vreodată cunoscută în lume.”

În timpul vieții sale, Charles Dickens a refuzat să permită publicarea *Vieții Domnului nostru*, deoarece, fără îndoială, a simțit că era o scrisoare personală adresată propriilor săi copii și se temea că dezvăluirea publică a unui document atât de intim ar deschide ușa unor posibile atacuri și, implicit, apărări ale celor mai profunde convingeri religioase ale sale.

Într-o scrisoare către un cleric, Dickens a spus: „Nu cred că există mulți oameni care să aibă o venerație mai umilă pentru Noul Testament sau o convingere mai profundă a autosuficienței sale decât mine. ... Observația mea asupra vieții mă determină să privesc cu o teamă și o groază de nespus aceste dispute nepotrivite asupra literei care alungă Spiritul din sute de mii de oameni.”

Sora soției sale, Georgina Hogarth, într-o scrisoare către doamna James T. Fields, a consemnat astfel atitudinea lui Charles Dickens față de *Viața Domnului nostru*:

„Trebuie să vă spun acum despre micul și frumosul Nou Testament pe care l-a scris pentru copiii săi. Îmi pare rău să spun că nu

va fi niciodată publicat. ... L-a scris cu ani în urmă, când copiii săi mai mari erau încă foarte mici. Are aproximativ șaisprezece capitole scurte, adaptate în principal după Evanghelia Sfântului Luca, foarte frumoase, foarte emoționante, foarte simple, așa cum ar trebui să fie o astfel de narațiune. Nu ar fi acceptat niciodată să fie tipărit și obișnuiam să le citesc băieților din manuscris, înainte ca ei să fie destul de mari pentru a citi scrisul singuri. ... L-am întrebat pe Charles dacă nu credea că ar fi bine să-l tipărească, cel puțin pentru circulație privată, dacă nu voia să-l publice. A spus că va reciti manuscrisul și își va lua o săptămână sau două pentru a se gândi. La sfârșitul acestui timp mi l-a înapoiat și a spus că hotărâse să nu-l publice niciodată și nici măcar să nu-l tipărească în mod privat. A spus că aș putea face o copie pentru Peggy (doamna Dickens) sau pentru oricare dintre copiii săi, dar pentru nimeni altcineva, și ne-a rugat de asemenea să nu dăm niciodată manuscrisul sau o copie a lui nimănui, ca să fie scos din casă, astfel încât nu există nicio îndoială cu privire la sentimentele sale

puternice în legătură cu acest subiect și trebuie să le respectăm. ... După moartea sa, manuscrisul original a devenit al meu ... era unul dintre documentele sale private, care mi-au fost lăsate mie. Așa că l-am dat imediat lui Mamie, care, fiind fiica sa, mi s-a părut că e cel mai firesc și potrivit să îl dețină.”

Când „Viața Domnului nostru” a fost terminată, Dickens avea opt copii, cel mai mare, Charles Jr., născut în 1837, iar cel mai mic, Henry Fielding, în ianuarie 1849. Sydney avea doi ani, dar ceilalți, cu vârste cuprinse între doisprezece și patru ani, erau cu siguranță la vârsta articulată și curioasă, iar pentru a răspunde întrebărilor lor despre religie și credință, Charles a decis să aștearnă pe hârtie această relatare simplă a vieții lui Hristos. Timp de optzeci și cinci de ani, manuscrisul rezultat a fost păstrat cu sfințenie ca un prețios secret de familie. După moartea Georginei Hogarth, el a revenit celui mai mic copil al lui Dickens, Sir Henry Fielding Dickens, cu avertismentul că nu ar trebui să fie publicat cât timp mai trăia vreun copil al lui Dickens. Chiar înainte de sărbătorile de Crăciun din

1938, Sir Henry a murit la Londra. În testamentul său, el a scris:

„Dau și las prin moștenire soției mele manuscrisul original al *Vieții Domnului nostru* scris de tatăl meu (care i-a fost lăsat mătușii mele Georgina Hogarth prin testamentul tatălui meu și dat de ea mie spre păstrare) în următoarele condiții: Fiind fiul său, m-am simțit constrâns să acționez potrivit dorinței exprimate de tatăl meu ca acesta să nu fie publicat, dar nu cred că este corect să-mi oblig copiii printr-o asemenea opinie, mai ales că nu pot găsi nicio interdicție specifică împotriva unei astfel de publicări. Prin urmare, dispun ca soția mea și copiii mei să ia în considerare această chestiune în mod complet liber, fără a fi constrânși de vreo opinie a mea, și dacă, prin majoritate, decid că manuscrisul nu trebuie publicat, dispun ca soția mea să-l depună la administratorii «British Museum», în condițiile obișnuite; dar dacă decid, prin majoritate, că trebuie publicat, atunci dispun ca soția mea să-l vândă în administrare fiduciară și să împartă

veniturile nete ale acestei vânzări între soția mea și toți copiii mei, în părți egale.”

Văduva și copiii lui Sir Henry, printr-o decizie majoritară, și-au asumat dreptul de a permite publicarea, iar *Viața Domnului nostru* de Charles Dickens a fost astfel oferită lumii.